

i, at man fra dem isolerede de Personer, som kunne indvirke skadeligt paa dem; men det er jo netop Meningen, saaledes som det fremgaaer af Motiverne til det næste Lovforslag, at det er de mere ufordærvede Fanger, som man vil separere, og det sees altsaa ikke let, hvorledes deres Afsondring kan være af Interesse for deres Medfanger, og dersom Udvalgets Majoritet maatte have for Sie, at visse Personer kunne være farlige for, kunne forgribe sig paa deres Medfanger og derfor maatte affondres, saa troer jeg, at man ogsaa befinder sig i nogen Viltsfarelse; thi det er selvfølgeligt, at enhver Fange, der krænker Disciplinen, for ikke at tale om dem, der gjøre sig skyldige i Forbrydelser i Fængslet, naturligviis sættes i Cellesfængsel, men vel at mærke som Straf. Her er Spørgsmaal om, hvorvidt det, fordi man anseer det for henfigtsmæssigt til Opretholdelse af Disciplinen, er berettiget at forandre den Straf, en Person er idømt. Man tænke sig engang, hvorledes Sagen vil stille sig. Det er Justitsministeren, der skal have Bemyndigelse til at forandre Straffen; men han har jo naturligviis kun Erklæringer og Beretninger fra vedkommende Fængselspersonale at gaae efter; man tænke sig altsaa, at der er en qvindelig Forbryder, der har stor Rædsel for at komme i Cellesfængsel, men som vedkommende Bestyrer af Fængslet mod hendes Villie med Magt vil sætte derind; hun beraaber sig paa, at hun ikke er dømt til at lide sin Straf paa den Maade, og at Dommen ikke kan forandres, men alligevel sættes hun i Cellesfængsel; vil hun da ikke i denne Gjærning, af Fængselsdirecteuren meget forklarlig kunne see en uretfærdig Volds handling? Man troer maasse, at denne uhykkelige Qvindes Raab om Uretfærdighed vil blive indseend for Fængselsmurene? Nei, man kan være overbevist om, at dersom der er noget Raab, der høres, saa er det netop dem, der udgaae fra de Bærgeløse, de Uhykkelige, og intet Raab finder saa megen Gjensvang som Striget om Uretfærdighed. Nu maae de ærede Medlemmer af Majoriteten og de ærede Herrer, som slutte sig til den, have hvilken Formening de ville om Sagen selv, saameget skulle de virkelig erkjende, at der i alt Fald med Føie kan opkastes Tvivl, om det er billigt og retfærdigt at lade Mini-

steriet forandre Straffen; det maa de virkelig erkjende, naar Saamange finde, at det er ubilligt og uretfærdigt, og saa vil jeg henstille til dem, om man dog ikke burde lade være at give Ret til at gjøre denne Forandring for at undgaae endog blot Skinnets af Uretfærdighed, thi hvad er det egentlig, man kæmper for at vinde? Er det virkelig noget Stort, man vil opnaae ved at give Ministeriet eller Administrationen denne Bemyndigelse? Nei, har man Ret i sin Formening om, at det i Virkeligheden er en Velgjærning, at de fleste qvindelige Fanger med Begjærighed ville gribe denne Overflyttelse til Cellesfængsel, da risikerer man jo Intet ved at gjøre Overflyttelsen afhængig af deres eget Samtykke. Ingen kan her anføre, hvad der er blevet gjort gjældende ved tidligere Veiligheder, at en enkelt Fange kunde gjøre det nødvendigt at vedligeholde en særegen Arbejdsanstalt for ham eller hende alene, thi her er jo Tale om eet og samme Fængsel, her er kun Tale om Overflyttelse fra een Celle til en anden i samme Bygning. Med stor Styrke har den ærede Ordfører henviist til, hvad man tidligere har gjort i lignende Sager, og han har paaberaabt sig Loven af 30te November 1857. Jeg kunde dertil bemærke, at jeg ikke har deeltaget i den nævnte Lovs Vedtagelse, men dette er naturligviis ligegyldigt; hvad der er væsentligere, det er, at fordi man eengang har betraadt en Vej, der er urigtig, derfor skal man tilvisse ikke blive ved at vandre ad denne Vej; har man engang gjort noget Galt, skal man skynde sig med at gjøre det om jo før jo hellere; men endelig skal jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at Sagen stiller sig noget anderledes i dette Tilfælde end i det, der blev ordnet ved Lov af 30te November 1857. Her er jo nemlig Tale om at indføre Cellesfængsel for Qvinder, Noget, hvorved man vil experimentere, Noget, som man er betænkelig ved at gjøre, Noget, som ikke har Erfaringens Bidnesbyrd for sig fra andre Steder, og naar der saaledes er Tale om at betrede en ny Vej, som man kun med Betænelighed gaaer ind paa, saa forekommer det mig, at der er dobbelt Grund til at være varsom med at bringe disse nye Experimenter til Anvendelse mod de Paagjældendes Villie og